

nas usta odpreti, ta naj pa bo prepričan, da ga bomo mi po njegovih nagajivih čeljustih tako okrali, da bode zgubil veselje za zmiraj — poštene ljudi in koristen list obrekovati.

Angleška kraljica Viktorija umrla.

V torek o pol sedmi uri zvečer umrla je v Londonu angleška kraljica v starosti 82 let. Bila je najstarejša valdarica v Evropi. Rojena 24. maja 1819, nastopila vladanje 20. junija 1837, je torej čez 63 let vladala eno močnejših držav v Evropi. Na smrtni postelji jo je obiskal nemški cesar Viljem, ker je s kraljico v bližnjem sorodstvu. Kraljica je bila poročena s princem Albertom iz hiše Coburg-Gotha, s katerim se je poročila 10. februarja 1840, in z njim v lepi složnosti živela do njegove smrti, do 14. decembra 1861. Kraljica umrla je mirno. Zdelo se je da spi, in ko so zdravniki pristopili, so spoznali, da je mrtva. V zadnjem času bila je črna in je po princezinjah poizvedovala, če jo ljudstvo še ljubi; ko so ji one to vselej potrdile, se je vedno razveselila. K pogrebu pride več vladarjev. Domneva se da je vzrok njene smrti vojska z Buri.

Vojna v Južni Afriki.

Angležem gre zopet slaba in morajo vedno eno za drugim svoji vojski pomoč pošiljati. Najboljše pri vsem tem pa je, da Angleži skoraj nikoli ne vedo, kje da se njihovi sovražniki Buri nahajajo, kar jim dela veliko strahu. Večino svojih vojakov morajo Angleži porabiti, da branijo železnico, katero Buri vsak čas kje pretrgajo in jim vagone razbijejo, živež pa, ki je za Angleže namenjen, sami poberejo in ga kolikor mogoče saboj v gore odpeljejo. Druge oddelke pa, kar jim še na razpolago ostajajo, pa zopet rabijo za

„Veš kaj Gašper?“ pravi mu tiho!“

„Kaj pa Tinče?“

„Se spominjaš, kaj je Flisekov Peter včeraj zvečer pravil?“

„Plav nec ne. Kaj pa je plavil?“

Zdaj se pomakne Tinče k Gašparju in mu zašepče na uho:

„Pravil je, da ima ta majhen kolomon in da zna hudiča — Bog nas ga — varuj v ris poklicati in da hudič prinese denarja, če prav prosiš in zakličesh.“

„Saj je les. Se ze spominjam.“

„Veš kaj“, pravi dalje Tinče, „pojdiva k njemu in ga prosima, naj bo tako dober in naj nama posodi ali naju naj nauči, kako bi poklicala hudiča v ris, da bi denarja prinesel.“

„Pa mislis, da bo povedov?“

„Bo že, bo že, saj je včeraj za tvoj denar pil.“

Res se napravita k Flisekovemu Petru.

Na glas se je ta skoro zasmel, ko mu poveta, kaj bi rada. Toda tega ni storil, ker bil bi se grozno zameril, ampak mislil si je, če sem jih včeraj za norce

varovanje mest in trgov, katere Buri vsak čas, in to še ponoči naskočijo, kaj poderejo in pobijejo potem pa zopet zginejo kakor kafra in Angleži gledajo z dolgimi nosovi za njimi. Ako Angleži prav v kratkem kaj posebnega ne store, bodejo se še ostali Holandci vzdignili, potem bodejo pa vsekakor premagani. Holandski naseljenci so tudi že dali angleškim vojaškim oblastvom vedeti, da jim svojih konj, katere Angleži tako silno potrebujejo, ne bodejo hoteli prodajati, in da si naj Angleži le sami pridejo po — nje. Tudi to ne diši po dobrem. Buri so tudi sklenili, da bodejo vsaki rudnik, do katerega pridejo, porušili. V Londonu vlada velika razburjenost, katera se zaradi boleznih kraljice Viktorije še povišuje. Če se res še to uresniči, potem bode razburjenje priklopelo do vrhunca, kar bode na vojsko prav slabo uplivalo in Buri bodejo zopet na boljšem. Pač se lahko misli, da je to za Angleže le kazen božja, ker so hoteli skoraj celi svet podjarmiti, potem pa uboge rodove do krvi izsesati ter svoje blagajne napolnjevati. No, pa sedaj so se ji začele že izpraznjevati, ker višji oficirji imajo plače potrojene, nižji pa podvojene; vsega bojnega angleškega vojaštva pa je z ranjenci čez 200.000 oseb, dočim Burov še 20.000 ni. Nevarnost položaja v Kaplandiji mora biti za Angleže zelo velika, kajti vlada je proglasila po vsej koloniji vojno stanje. Izvzete se le luke Kapstadt, Port Elizabeth in East-London ter vshodni kraji, ki meje ob Natal. Duhovi Holandcev morajo biti jako razburjeni, ker upa vlada le s tem sredstvom pomiriti in krotiti jih, da ne začno ustaje. Ali angleška vlada se bržčas moti ter doseže baš nasprotno kar namerava. Radi vojnega stanja morajo namreč vsi Holandci orožje odložiti in izročiti strelivo. Uradniki in vojaki pa so izvzeti. Seveda so holandski vojaki in uradniki večinoma pristopili med vrste angleških aktivnih vojakov, tako, da bodo sedaj Holandci razoroženi, Angleži

imel, moram še danes, ako sta tako neumna, da verjameta.

„No, ali bi hoteli povedati gospod Peter?“ pravi Tinče. „Vsaj vam boma nekaj dala od tega proč, kar nama prinese hudič.“ „Hm, hm, to je težka stvar in se ne sme kar tako okoli praviti. Pa če mi obljubita, da ne poveta ne živi duši, hočem vama povedati.“

„Tak za gvisn, kakol je sam Bog v svetih nebesih, de ne boma nobenemu povedla“, pravi „Gašper dve“.

„No, naj bo!“ pravi študent. Flisekov Peter je sicer prav dobro vedel, da ne dela prav, pa naj bo, si je mislil, bom saj „en špas“ doživel v počitnicah, kakor nobeden. Za vrageca se bom sam oblekel in oplašil nju bodem tako, da se njima ne bo nikoli več ljubilo, hudiča v ris klicati.

„Pojdita z menoj“, in ju pelje pod neki kozolec. Tam vzame iz žepa svoj notic in začne prebirati sem in tje med listi.

(Konec prihodnje.)